

Frist til den 1ste Juli næstkommende med Hensyn til Afgivelsen af denne Erklæring om Tilskud, hvorimod Loven jo som en Betingelse for Udførelsen af Baneanlægget fordrer, at Silkeborg-Herningbanen er afskjøbt Gjærne inden den 1ste Januar. Den høitærede Indenrigsminister ønskede imidlertid allerede paa et tidligere Standpunkt at erholde Erklæring fra Amtsraadet, og uagtet dette i Begyndelsen var mest tilbøielig til at vente nogen Tid, maatte nærmest i Betragtning af, at en Forandring i den bestemte Linie mellem Herning og Skjern muligen var til at opnaa, saa blev dog Forlangendet paany stillet fra den høitærede Indenrigsminister og, saavidt mig bekjendt, endogsaa med den Tilspøining, at hvis Erklæringen om det lovbestemte Tilskud ikke snarest afgaves fra Amtsraadet, vilde Silkeborg-Herningbanen ikke blive kjøbt. Derved forekommer det mig, at den høitærede Regjering paa en Maade selv vilde have umuliggjort Anlægget af Banen, forsaavidt Amtsraadet havde holdt sig til den i Loven fastsatte Frist. Den ærede Minister var ved Lovens Behandling selv naturligtvis gaaet ind paa Indrømmelsen af denne Frist for Amtsraadet, og nu bagefter at sige, at man ikke vil kjøbe Silkeborg-Herningbanen og denne vil umuliggjøre Anlægget af Herning-Skjernbanen, hvis ikke Tilbudet om Bidrag afgives længe før Fristens Udløb, forekommer mig at være ligesom at lægge et Tryk paa Amtsraadet, og dette Tryk har maaske været lidt mindre helbigt. Anledningen til, at jeg har reist de ne Forespørgsel, er en Bestemmelse i Landkommunalloven af 6te Juli 1867, som jeg ikke finder er ganske fyldestgjort ved den Maade, hvorpaa Amtsraadet i Ringkjøbing Amt har behandlet Sagen. Det er mig bekjendt, at — jeg tør sige de fleste — Amtsraad eller i ethvert Fald flere Amtsraad have i lignende Tilfælde handlet efter Bestemmelserne i Landkommunallovens § 48, 3die Stykke, der lyder saaledes: „Til almenyttige offentlige Indretninger og til personlige Understøttelser kan Amtsraadet for et Aar ad Gangen bevilge Bidrag af Amtsrepartitionsfonden, naar Beslutning derom er tagen i tvende paa hinanden følgende ordentlige Amtsraadsnøgder af mindst tre Fjerdedele af de tilstedeværende Medlemmer, og Amtmanden hører til dette Flexital“. Jeg maa for min Del antage, at Bidrag til Fjernbaneanlæg absolut maa henføres under „Bidrag til almenyttige offentlige Indretninger“. Vel vil der maaske indvendes, at der ved Behandlingen af Kommunalloven i 1867 ikke har været tænkt paa den Slags Udgifter, som der her er Tale om, nemlig Tilskud til Fjernbaneanlæg fra Amtsrepartitionsfondens Side. Det er vel muligt, men dengang var der, saavidt mig bekjendt, overhovedet slet ikke Tale om at give slige Tilskud til Fjernbaneanlæg, og da nu, som jeg allerede har nævnt, adskillige Amtsraad ved Behandlingen af lignende Spørgs-

maal have fundet, at Bidrag til Fjernbaneanlæg netop maatte høre ind under slige Formaal, som § 48, 3die Stykke nævner, har det for mig været et naturligt Ønske at høre den høitærede Ministers Mening om, hvorledes han betragter det af mig citerede Stykke i Kommunalloven. Jeg skal tilføie, at selv om Bestemmelsen i Kommunallovens § 48, 3die Stykke, er bleven fulgt af Ringkjøbing Amtsraad, vilde det i og for sig ikke have havt nogen overveiende stor Betydning med Hensyn til Anlægget af Banen, thi Minoriteten foreslog ganske vist et lidt lavere Tilskud, end der vedtoges af den efter min Formening utilstrækkelige Majoritet, men selv om Mindretallets Forslag var blevet vedtaget, vilde formodentlig desuagtet den i Fjernbaneloven fastsatte Sum være bleven bragt tilveie ad anden Veie, nemlig ved privat Tilskud fra flere af de mere interesserede Sognekommuner. Jeg kan for min Del ikke saaledes se Andet, end at, naar der er Tale om Bevilling af slige Bidrag, maatte Bestemmelsen derom tages i tvende ordentlige Nøgder og af mindst tre Fjerdedel af de tilstedeværende Medlemmer. Ingen af Delene er slet for Ringkjøbing Amtsraads Bedkommende. Ganske vist har Tiden ogsaa været saa kort, at der, i alt Fald indtil nu, ikke kunde være afholdt tvende ordnede Amtsraadsnøgder, men jeg kan heller ikke se, at Noget vilde være forspildt ved, om Sagen paany toges for til Behandling. Der er jo dog ikke i den Grad gjort storartede Anlæg, og jeg spøier til, at jeg ingenlunde dermed vilde betragte Lovens Gjenmeførelse eller Baneanlæggets Udførelse som standset eller sleet ihjel. Jeg skal altsaa tillade mig at rette følgende Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister:

„Fønder Indenrigsministeren, at Amtsraadene ved Spørgsmaal om Bevilling af Amtstilskud til Fjernbaneanlæg kunne unplade at anvende den Fremgangsmaade, der bestemmes ved Landkommunallovens § 48, 3die Stykke?“

Indenrigsministeren (Skeel): Med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem, udenfor Forespørgselen, indledede sit Foresdrag med, skal jeg bemærke, at det ikke forholder sig saaledes, at Regjeringen har erklæret sig uvilig til at kjøbe Silkeborgbanen, naar ikke Erklæring fra Ringkjøbing Amtsraad om, at det vilde tilveiebringe Tilskudet til Herning-Skjern Banens Bygning blev afgivet paa et tidligere Tidspunkt end forudsat i Loven af 16de Juni d. A. Sagen forholder sig derimod saaledes, at der dengang førtes Forhandling om Kjøbet af Silkeborg-Herning Banen, og Bedkommende erklærede ikke at ville sælge, naar Handelen ikke kunde foregaa strax. Under disse Omstændigheder fandt jeg mig foranlediget til at underrette Ringkjøbing Amtsraad om, at det forholdsvis sig saaledes, og at det, hvis Amtsraadet vilde tilveiebringe nye Tilskud, derfor var ønskeligt, om det kunde ske paa en saadan